

Супровідна інформація

Дата ухвалення рішення

01.10.2021

Дата реєстрації

22.10.2021

Номер справи

910/7980/21

Номер рішення

100487498

Форма судочинства

Господарське

Суддя

Удалова О.Г.

Суд

Господарський суд м.
Києва

Позивач

[ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО "НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ, ВИРОБНИЧИЙ АГРОКОМБІНАТ "ПУЩА-ВОДИЦЯ" / 00849296](#)

Відповідач

[ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "КОНКОРД-ДС ПЛЮС" / 37245014](#)

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА 01054, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В, тел.
(044) 284-18-98, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

м. Київ

01.10.2021Справа № 910/7980/21

Господарський суд міста Києва у складі судді Удалової О.Г., за участю секретаря
судового засідання Бортнюк М.В., розглянув матеріали господарської справи

за позовом Державного підприємства "Науково-дослідний, виробничий
агрокомбінат "Пуща-Водиця"

до Товариства з обмеженою відповідальністю "Конкорд-ДС Плюс"

третьою особою, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні
позивача Фонд державного майна України

про визнання недійсним договору

За участю представників учасників справи:

від позивача Воронцов О.М. (адвокат за ордером АА № 1123284 від 19.07.2021)

від відповідача Іванов О.В. (довіреність № б/н від 25.11.2020, адвокат)

від третьої особи Губський В.М. (у порядку самопредставництва)

ОБСТАВИНИ СПРАВИ:

У травні 2021 року Державне підприємство "Науково-дослідний, виробничий агрокомбінат "Пуща-Водиця" (далі - ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця", позивач) звернулось до Господарського суду міста Києва з позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю "Конкорд-ДС Плюс" (далі - ТОВ "Конкорд-ДС Плюс", відповідач) про визнання недійсним договору.

Позовні вимоги мотивовано тим, що Інвестиційний договір (нова редакція договору № 2811-1-ід/11 від 28.11.2011) від 28.10.2014 є таким, що суперечить вимогам законодавства, чинного на момент його укладення, оскільки його повна реалізація визначає механізм вибуття земельної ділянки та іншого майна, у тому числі, нерухомого, з власності держави та передачу у приватну власність відповідачу.

Вважаючи, що його права порушені, позивач звернувся до суду з цим позовом та просив визнати недійсним Інвестиційний договір (нова редакція договору № 2811-1-ід/11 від 28.11.2011) від 28.10.2014, укладений між сторонами.

Також у прохальній частині позовної заяви позивачем заявлено клопотання про поновлення строку позовної давності.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 24.06.2021, після усунення позивачем недоліків позовної заяви, відкрито провадження у справі № 910/7980/21 та призначено її до розгляду в порядку загального позовного провадження, підготовче засідання призначено на 13.07.2021.

23.06.2021 відповідач подав до суду відзив на позовну заяву, в якому заперечував проти позовних вимог, зокрема зазначив, що за умовами спірного правочину право на земельну ділянку залишається за позивачем, земельна ділянка не є внеском позивача у діяльність по реалізації спірного Договору, а укладення такого Договору не припиняє права позивача на земельну ділянку, яка протягом дії Договору залишається у його власності (господарському віданні). Відповідач зазначив, що за своєю правовою природою спірний Договір є договором змішаної інвестиційно-підрядної форми, а не договором про спільну діяльність, що також визначено сторонами у спірному правочині. Крім того, відповідач вказав про сплив строку позовної давності для заявлених позивачем вимог. З урахуванням викладеного, відповідач вважав позовні вимоги необґрунтованими та просив відмовити в їх задоволенні.

Крім того, 23.06.2021 відповідач подав до суду клопотання, в якому просив суд витребувати у позивача статутні документи, що діяли протягом 2011-2021 років, накази Міністерства аграрної політики та продовольства України № 236-п від 13.10.2011 та № 493 від 23.12.2015, довіреність № 716/1 від 28.10.2014 (на підставі якої був підписаний спірний договір), довідку Державної аудиторської служби від 23.12.2016, довідку про перебування земельної ділянки на балансі позивача в якості основних засобів (основних фондів).

У підготовчому засіданні 13.07.2021 судом оглянуто нотаріально засвідчену копію Інвестиційного договору (нова редакція договору № 2811-1-ід/11 від 28 листопада 2011 року) від 28.10.2014, запропоновано відповідачу усунути недоліки клопотання про витребування додаткових документів у позивача, розгляд якого відкладено до наступного судового засідання, оголошено перерву в підготовчому засіданні до 22.07.2021.

15.07.2021 через відділ діловодства суду від позивача надійшла відповідь на відзив, у якій позивач навів заперечення проти тверджень відповідача та

підтримав раніше викладену ним правову позицію.

У підготовчому засіданні 22.07.2021 представником позивача подано клопотання про залучення до участі у справі третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача Фонду державного майна України та Кабінету Міністрів України та клопотання про витребування доказів у Міністерства розвитку, економіки, торгівлі і сільського господарства, Фонду державного майна України, відповідача, Офісу Генерального прокурора, Національної поліції України, Державного бюро розслідувань, Служби безпеки України, Кабінету Міністрів України.

Судом відкладено розгляд поданих у судовому засіданні позивачем клопотань, повторно запропоновано відповідачу усунути недоліки клопотання про витребування додаткових документів у позивача, поданого до суду 23.06.2021, та оголошено перерву в підготовчому засіданні до 17.08.2021.

02.08.2021 відповідач подав до суду заперечення на клопотання позивача про залучення третіх осіб.

03.08.2021 Фонд державного майна України подав до суду заяву про вступ у справу, в прохальній частині якої міститься клопотання про залучення Фонду до участі у справі як третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача.

10.08.2021 відповідач подав до суду заперечення на клопотання позивача про витребування доказів, клопотання про витребування додаткових документів у позивача та заява про залишення без розгляду клопотання відповідача про витребування додаткових документів, поданого до суду 23.06.2021.

17.08.2021 позивач подав до суду клопотання про долучення доказів до матеріалів справи.

У підготовчому засіданні 17.08.2021 судом знято з розгляду клопотання відповідача про витребування додаткових документів у позивача, поданого до суду 23.06.2021, у зв'язку з клопотанням відповідача про залишення його без розгляду та відкладено питання прийняття до розгляду доказів, поданих позивачем до суду 17.08.2021. Суд оголосив протокольну ухвалу про відмову у задоволенні клопотання позивача про залучення до участі у справі третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача Кабінету Міністрів України, оскільки рішення, прийняте судом за результатами розгляду даного спору, не впливатиме на права та обов'язки Кабінету Міністрів України щодо сторін спору, допустив до участі у справі Фонд державного майна України, залучивши останній до участі у справі як третю особу, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні позивача, оголосив перерву в підготовчому засіданні до 07.09.2021.

27.08.2021 позивача подав до суду пояснення на клопотання відповідача про витребування додаткових документів у позивача, подане до суду 10.08.2021, а також клопотання про долучення доказів до матеріалів справи.

30.08.2021 третя особа (ФДМУ) подала до суду пояснення, в яких підтримала раніше викладену правову позицію позивача, просила суд позов задовольнити.

31.08.2021 відповідач подав до суду заяву про залишення позову без розгляду та додаткові письмові пояснення.

07.09.2021 відповідач подав до суду клопотання про долучення додаткових документів.

У підготовчому засіданні 07.09.2021 суд долучив до матеріалів справи пояснення третьої особи та додаткові письмові пояснення відповідача, представник відповідача заявив клопотання про залишення без розгляду клопотання про витребування додаткових документів у позивача, поданого до суду 10.08.2021. Суд оголосив протокольну ухвалу про залишення без розгляду клопотання відповідача

про витребування додаткових документів у позивача, поданого до суду 10.08.2021, відмову в задоволенні заяви відповідача про залишення позову без розгляду та відмову у задоволенні клопотання позивача про витребування доказів, поданого у судовому засіданні 22.07.2021, оскільки вказані документи не нададуть суду можливість встановити фактичні обставини, важливі для правильного вирішення спору.

17.09.2021 через відділ діловодства суду від позивача надійшли пояснення на клопотання відповідача про долучення додаткових доказів, подане до суду 07.09.2021.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 21.09.2021 закрито підготовче провадження та призначено судові засідання для розгляду справи по суті на 01.10.2021.

У судовому засіданні 22.09.2021 позивач заявлені ним позовні вимоги підтримав у повному обсязі, просив суд позов задовольнити.

Відповідач проти задоволення позову заперечував, вважав його необґрунтованим та безпідставним, просив суд у задоволенні позову відмовити.

Третя особа подала суду два клопотання про долучення до матеріалів справи документів.

У судовому засіданні 01.10.2021 було проголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Розглянувши надані документи та матеріали, з`ясувавши обставини, на яких ґрунтуються позовні вимоги, об`єктивно оцінивши в сукупності докази, які мають значення для розгляду справи та вирішення спору по суті, суд встановив:

28.11.2011 між Державним підприємством "Науково-дослідний, виробничий агрокомбінат "Пуща-Водиця" (Сторона-1 за договором) та Товариством з обмеженою відповідальністю "Конкорд-ДС Плюс" (Сторона-2 за договором) був укладений договір № 2811-1-ід/11.

28.10.2014 вищевказаний договір викладено в новій редакції, у найменуванні договору зазначено "Інвестиційний договір" (далі - Договір, спірний Договір).

Відповідно п. 2.1 цього договору його предметом є зобов`язання та права Сторін щодо їх дій по Будівництву Об`єкта на Земельній ділянці з метою збереження Сторони-1 як сільськогосподарського підприємства, поліпшення житлових умов працівників та отримання кожною зі Сторін своєї частини в збудованому Об`єкті або іншого майна та/або коштів в порядку та на умовах, визначених в Договорі. В порядку та на умовах даного Договору Сторона-1, як землекористувач Земельної ділянки, залучає Сторону-2 до Будівництва Об`єкта на Земельній ділянці та делегує Стороні-2 забезпечити Проектування та Спорудження Об`єкта, а Сторона-2 зобов`язується на свій ризик за рахунок власних або залучених сил, коштів, матеріалів, засобів, техніки та устаткування забезпечити в повному обсязі Проектування та Спорудження Об`єкта відповідно до Проектної документації.

Згідно з визначеннями термінів, наведеними у розділі 1 Договору, сторони домовились, що земельна ділянка - це частина земної поверхні (територія) орієнтовною загальною площею 80,30 га, розташована на перетині проспекту Правди та вулиці Маршала Гречка в Подільському районі міста Києва, що належить Стороні-1 на праві постійного користування згідно з Витягом з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно про реєстрацію іншого речового права індексний номер 28530449 від 23.10.2014, номер запису про інше речове право 7444339, дата державної реєстрації 04.08.2014, з межами, визначеними в Додатку № 1 до даного Договору.

Пунктом 4.1 Договору передбачено, що Сторона-1 у встановленому Законодавством порядку здійснює функції землекористувача Земельної ділянки, виконує в межах своєї компетенції відповідні дії щодо надання дозвільних документів на Проектування та Спорудження Об'єкта, а також на звільнення Земельної ділянки від Існуючих об'єктів, у встановленому Законодавством порядку (в тому числі "Положенням про замовника-забудовника (єдиного замовника, дирекцію підприємства, що будується) і технічний нагляд", затвердженим Постановою Держбуду СРСР від 02.02.1988 № 16) здійснює функції замовника Будівництва Об'єкта в частині, що передбачена даним Договором; згідно з Договором бере участь у відрахуваннях (переданні) та платежах, передбачених Законодавством щодо Об'єкта.

За умовами п. 5.1.3. договору, фінансування будівництва об'єкта здійснюється Стороною-2 відповідно до укладених Стороною-2 правочинів (в т.ч. контрактів, договорів, рахунків) безпосередньо виконавцям (проектувальникам, підрядникам, постачальникам тощо) по мірі необхідності, згідно з черговістю реалізації Договору.

Порядок, строки та джерело фінансування будівництва об'єкта визначаються Стороною-2 на власний розсуд у відповідності до договору і законодавства. Сторона-2 може використовувати як власні кошти, так і кошти, залучені на будь-яких не заборонених законодавством умовах від фізичних та юридичних осіб у способи, що не суперечать законодавству, самостійно укладаючи відповідні договори (п. 5.1.4. Договору).

Відповідно до п. 5.2. Договору сторони погодили, що враховуючи статус Сторони-1 та з метою економії державних коштів Сторони погодили, що розрахунки між Сторонами за Договором здійснюються шляхом отримання у власність (господарське відання) частин Об'єкта (майнових прав на них) або іншого майна та/або коштів в наступному порядку:

5.2.1 За виконання своїх зобов'язань за Договором Сторона-1 отримує у свою власність (господарське відання) 4% Площі житла в Об'єкті.

5.2.2 Решту Об'єкта (96% Площі житла в Об'єкті та 100% Площі нежитлового призначення в Об'єкті) отримує у свою власність Сторона-2.

5.2.3 За згодою Сторін замість частини Об'єкта, що вказана в п. 5.2.1 Договору, Стороні-1 можуть бути надані Стороною-2 нежитлові та/або жилі приміщення в інших об'єктах нерухомого майна та/або грошові кошти в розмірі не менше ніж 4% від вартості майнових прав на Площу житла в Об'єкті за експертною оцінкою, проведеною відповідно до Законодавства за ініціативою Сторони-1. В такому разі Сторона-2 отримує у власність Об'єкт в повному обсязі.

Згідно з п. 11.1. Договору цей Договір вступає в силу з моменту його підписання повноважними представниками Сторін і діє до моменту остаточного виконання Сторонами своїх зобов'язань, проте в будь-якому випадку до моменту реєстрації права власності на Об'єкт.

Пунктом 12.4. Договору передбачено, що укладання даного Договору не є зміною цільового призначення земельної ділянки, яке встановлюється та змінюється компетентними суб'єктами у встановленому законодавством порядку.

У п. 12.5 Договору Сторони стверджують, що при реалізації даного Договору Право на Земельну ділянку залишається за Стороною-1, земельна ділянка не є вкладом Сторони-1 у діяльності по реалізації Договору і укладення даного Договору не припиняє права Сторони-1 на Земельну ділянку, яке протягом дії Договору залишається за Стороною-1.

Крім того, сторони погодили, що цей Договір не є договором про спільну діяльність, а є договором змішаної інвестиційно-підрядної форми відповідно до ст. 67 Господарського кодексу України та ст.ст. 3, 6 Цивільного кодексу України.

Майно (та майнові права), кошти тощо, внесені для реалізації даного Договору, не є об'єднанням вкладів Сторін, не є їх спільною частковою власністю, а залишаються у власності Сторони, що їх внесла. Частини Об'єкта, що розподіляються між Сторонами, не є спільною частковою власністю Сторін, а належать кожній зі Сторін відповідно до положень Договору. При реалізації Договору Сторони зберігають свою юридичну самостійність (п. 12.6. Договору).

Матеріали справи свідчать, що у подальшому Сторони уклали Додаткову угоду № 2 від 19.12.2018, № 3 від 12.03.2019, № 4 від 30.07.2019, № 5 від 21.10.2019 та № 6 від 11.11.2019 щодо розподілу Частин Об'єкта між Сторонами.

Так, згідно з положеннями Додаткової угоди № 6 від 11.11.2019, на виконання п. 5.3 Договору Сторони розподілили площі в Об'єкті, шляхом укладання протоколу розподілу площ від 02.07.2018, виходячи з розрахунку 4% від площі житла в Об'єкті.

Сторони визначили у п. 2.1 перелік приміщень площею 1353,44 м. кв., майнові права на які є базою для визначення розміру грошових коштів.

У п. 2 Додаткової угоди № 6 від 11.11.2019 сторони, керуючись підпунктом 5.2.3 та пунктом 13.1 Договору, цією Угодою Сторони погодили, що ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця" замість отримання частини майнових прав на приміщення, отримує від ТОВ "Конкорд-ДС Плюс" грошові кошти.

Виходячи з даних Звіту про оцінку ринкової вартості майнових прав з датою оцінки 07.10.2019, підготовленого за замовленням ДП "НДВА "Пуща-Водиця" ТОВ "Європейський центр консалтингу та оцінки", вартість майнових прав на житлову площу, зазначену у п. 2.1 вказаної вище угоди, які належать державному підприємству станом на дату оцінки, складає 17 480 810 грн з ПДВ (п. 2.2 Додаткової угоди № 6 від 11.11.2019).

Звертаючись до суду з даним позовом, позивач стверджував, що спірний Інвестиційний договір містить ознаки договору про спільну діяльність, оскільки позивач фактично здійснив внесок у спільну діяльність шляхом передачі під будову земельної ділянки, а відповідач, у свою чергу, здійснює фінансування будівництва, після чого сторони отримують визначені Договором частки збудованих спільно площ нерухомого майна, тому, на переконання позивача, згідно з положеннями Порядку укладення державними підприємствами, установами, організаціями, а також господарськими товариствами, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50%, договорів про спільну діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11.04.2012 № 296, ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця" повинно було отримати погодження Кабінету Міністрів України на укладення спірного договору, проте таке погодження отримано не було.

Крім того, позивач стверджує, що умовами спірного Інвестиційного договору наперед передбачено відчуження об'єкту будівництва на користь відповідача та, відповідно, відчуження земельної ділянки державної власності, на якій розташований об'єкт будівництва, у зв'язку з чим позивач просить суд визнати недійсним спірний Інвестиційний договір, укладений сторонами.

У свою чергу, заперечуючи проти правомірності заявлених позовних вимог, відповідач вказував, що:

- за умовами спірного правочину право на земельну ділянку залишається за позивачем, земельна ділянка не є внеском позивача у діяльність по реалізації спірного Договору, а укладення такого Договору не припиняє права позивача на земельну ділянку, яка протягом дії Договору залишається у його власності (господарському віданні);

- за своєю правовою природою спірний Договір є договором змішаної інвестиційно-підрядної форми, а не договором про спільну діяльність, що також визначено сторонами у спірному правочині;

- строк позовної давності для заявлених позивачем вимог на момент звернення з позовом до суду сплив.

Розглядаючи даний спір та вирішуючи його по суті, оцінюючи правомірність вимог позивача та обґрунтованість заперечень відповідача, суд керувався таким.

Згідно ч. 1 та ч. 4 ст. 11 Цивільного кодексу України цивільні права та обов'язки виникають із дій осіб, що передбачені актами цивільного законодавства, а також із дій осіб, що не передбачені цими актами, але за аналогією породжують цивільні права та обов'язки.

Господарські договори укладаються за правилами, встановленими Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом, іншими нормативно-правовими актами щодо окремих видів договорів (ч. 7 ст. 179 Господарського кодексу України).

Відповідно до ч. 1 ст. 202 Цивільного кодексу України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

Статтю 203 Цивільного кодексу України встановлено загальні вимоги, додержання яких є необхідним для чинності правочину.

Так, частиною 1 ст. 203 Цивільного кодексу України встановлено, що зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам.

За змістом ч. 2 ст. 203 Цивільного кодексу України особа, яка вчиняє правочин, повинна мати необхідний обсяг цивільної дієздатності.

Волевиявлення учасника правочину має бути вільним і відповідати його внутрішній волі (ч. 3 ст. 203 Цивільного кодексу України).

Відповідно до ч. 5 ст. 203 Цивільного кодексу України правочин має бути спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ним.

Згідно з ч. 6 ст. 203 Цивільного кодексу України правочин, що вчиняється батьками (усиновлювачами), не може суперечити правам та інтересам їхніх малолітніх, неповнолітніх чи непрацездатних дітей.

За приписами ст. 215 Цивільного кодексу України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами першою - третьою, п'ятою та шостою статті 203 цього кодексу.

З урахуванням викладеного, недійсність правочину зумовлюється наявністю дефектів його елементів: дефекти (незаконність) змісту правочину; дефекти (недотримання) форми; дефекти суб'єктного складу; дефекти волі - невідповідність волі та волевиявлення.

Пунктом 2.1. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України №11 від 29.05.2013 "Про деякі питання визнання правочинів (господарських договорів) недійсними" визначено, що вирішуючи спори про визнання правочинів (господарських договорів) недійсними, господарський суд повинен встановити наявність фактичних обставин, з якими закон пов'язує визнання таких правочинів (господарських договорів) недійсними на момент їх вчинення (укладення) і настання відповідних наслідків.

Отже, беручи до уваги наведені роз'яснення, а також положення Цивільного кодексу України та Господарського процесуального кодексу України, позивачем при зверненні до суду з вимогами про визнання договору недійсним повинно бути доведено наявність тих обставин, з якими закон пов'язує визнання угод недійсними.

Крім того, виходячи зі змісту статей 15, 16 Цивільного кодексу України, статті 20 Господарського кодексу України та Господарського процесуального кодексу України, застосування певного способу судового захисту вимагає доведеності належними доказами сукупності таких умов: наявності у позивача певного суб'єктивного права (інтересу); порушення (невизнання або оспорювання) такого права (інтересу) з боку відповідача; належності обраного способу судового захисту (адекватності наявному порушенню та придатність до застосування як передбаченого законодавством), і відсутність (недоведеність) будь-якої з означених умов унеможливило задоволення позову.

За змістом п. 2.9 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України № 11 від 29.05.2013 "Про деякі питання визнання правочинів (господарських договорів) недійсними" відповідність чи невідповідність правочину вимогам закону має оцінюватися господарським судом стосовно законодавства, яке діяло на момент вчинення правочину.

Відповідно до ст. 204 Цивільного кодексу України, правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним.

Договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягли згоди з усіх істотних умов договору. Істотними умовами договору є умови про предмет договору, умови, що визначені законом як істотні або є необхідними для договорів даного виду, а також усі ті умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди (ч. 1 ст. 638 Цивільного кодексу України).

Аналогічні положення містяться і в статті 180 Господарського кодексу України.

Зміст господарського договору становлять умови договору, визначені угодою його сторін, спрямованою на встановлення, зміну або припинення господарських зобов'язань, які погоджені сторонами, так і ті, що приймаються ними як обов'язкові умови договору відповідно до законодавства.

Отже, господарський договір вважається укладеним, якщо між сторонами у передбачених законом порядку та формі досягнуто згоди щодо усіх його істотних умов. Істотними є умови, визнані такими за законом чи необхідні для договорів даного виду, а також умови, щодо яких на вимогу однієї із сторін повинна бути досягнута згода.

Відповідно до ч.ч. 1, 2 ст. 181 Господарського кодексу України господарський договір за загальним правилом викладається у формі єдиного документа, підписаного сторонами та скріпленого печатками.

Відповідно до положень ст.ст. 6, 627 Цивільного кодексу України сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Згідно з п.п. "л" п. 18 ч. 2 ст. 5 Закону України "Про управління об'єктами державної власності", здійснюючи управління об'єктами державної власності, Кабінет Міністрів України визначає порядок укладення державними підприємствами, установами, організаціями, а також господарськими товариствами, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50 відсотків, договорів про спільну діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном.

Так, постановою Кабінету Міністрів України від 11.04.2012 № 296 затверджено Порядок укладення державними підприємствами, установами, організаціями, а також господарськими товариствами, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50 відсотків, договорів про спільну діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном (далі - Порядок № 296), який визначає механізм і процедуру укладення такими підприємствами договорів про спільну діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном.

Пунктами 2, 3 Порядку № 296 передбачено, що суб`єкт господарювання, що виявив намір укласти договір, подає центральному органу виконавчої влади, до сфери управління якого він належить (далі - орган управління), звернення щодо погодження укладення договору разом з відповідним пакетом документів, а орган управління готує протягом місяця з дня надходження від суб`єкта господарювання звернення щодо погодження укладення договору за погодженням з Мінекономрозвитку, Мінфіном, Фондом державного майна та Мін`юстом відповідний проект рішення Кабінету Міністрів України, до якого додаються:

- звернення суб`єкта господарювання до органу управління щодо погодження укладення договору разом з документами, що передбачені підпунктами 2-6 пункту 2 Порядку, а також погоджений органом управління проект договору;
- висновок органу управління щодо відсутності встановлених законодавством заборон та обмежень на використання майна суб`єкта господарювання, якщо таке використання передбачається договором;
- висновок органу управління про відповідність галузевим концепціям і програмам розвитку пропозицій суб`єкта господарювання, який планує укласти договір.

Згідно пунктів 4, 5 Порядку № 296 орган управління подає в установленому порядку на розгляд Кабінету Міністрів України узгоджений проект рішення щодо погодження укладення договору разом з документами, зазначеними в абзацах четвертому - шостому пункту 3 Порядку. У разі прийняття Кабінетом Міністрів України рішення про погодження укладення договору орган управління здійснює заходи щодо забезпечення його укладення суб`єктом господарювання відповідно до вимог законодавства.

Отже, для укладення державними підприємствами, установами, організаціями, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50%, договорів про спільну діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном, необхідне погодження Кабінету Міністрів України на укладення такого правочину.

Згідно з положеннями ст. 1130 Цивільного кодексу України за договором про спільну діяльність сторони (учасники) зобов`язуються спільно діяти без створення юридичної особи для досягнення певної мети, що не суперечить законіві. Спільна діяльність може здійснюватися на основі об`єднання вкладів учасників (просте товариство) або без об`єднання вкладів учасників.

Положеннями ст. 1131 Цивільного кодексу України визначено, що договір про спільну діяльність укладається у письмовій формі. Умови договору про спільну діяльність, у тому числі координація спільних дій учасників або ведення їхніх спільних справ, правовий статус виділеного для спільної діяльності майна, покриття витрат та збитків учасників, їх участь у результатах спільних дій та інші умови визначаються за домовленістю сторін, якщо інше не встановлено законом про окремі види спільної діяльності.

Внесене учасниками майно, яким вони володіли на праві власності, а також вироблена у результаті спільної діяльності продукція та одержані від такої діяльності плоди і доходи є спільною частковою власністю учасників, якщо інше не встановлено договором простого товариства або законом (ч. 1 ст. 1134 Цивільного кодексу України).

Зі змісту оспорюваного інвестиційного договору вбачається, що зобов`язанням ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця" за договором є: оформлення дозволу на Проектування об`єкта; ініціювання зміни цільового призначення земельної ділянки з метою подальшого здійснення будівництва об`єкта; звільнення земельної ділянки від об`єктів знесення; сприяння відповідачу у виконанні Проектування та спорудження об`єкта; отримання в компетентних органах та надання відповідачу дозвільних документів на виконання підготовчих робіт та на виконання будівельних робіт по спорудженню об`єкта з лімітами і точками підключення електроенергії, води та інших необхідних комунікацій на будівельному майданчику,

а також необхідних документів на тимчасове порушення благоустрою та необхідних документів на прокладення зовнішніх мереж у зв'язку із спорудженням об'єкта; протягом 14 календарних днів з моменту отримання відповідного дозвільного документа на виконання будівельних робіт із спорудження об'єкта надати стороні-2 будівельний майданчик, звільнений від майна і персоналу сторони-1 та третіх осіб, що фіксується відповідним актом, що підписується обома сторонами; забезпечити відповідачу та/або особам, що не залучені для виконання цього договору, вільний та безперешкодний доступ до земельної ділянки протягом періоду будівництва об'єкта; надавати відповідачу будь-яку інформацію та відомості, що є необхідними для реалізації цього договору (п. п. 3.1, 4.1., 6.1.1. - 6.1.17 договору).

При цьому, пунктами 6.3-6.4 Договору визначені наступні права та обов'язки відповідача, а саме щодо: розробки завдання на проектування об'єкта; укладення відповідних договорів та забезпечення фінансування процесу збору вихідних даних на проектування об'єкта; забезпечення розробки проектної документації, в тому числі визначення виконавців, укладення з ними відповідних договорів та забезпечення прийняття результатів й здійснення розрахунків по них; забезпечення спорудження об'єкта, в тому числі визначення виконавців та постачальників, контроль щодо наявності у них необхідних дозволів, ліцензій; укладення з ними відповідних договорів та забезпечення прийняття результатів та здійснення розрахунків по них.

Тобто, зі змісту положень п. п. 6.3.-6.4. Договору вбачається, що фактично здійснення будівництва об'єкта та реалізація інвестиційного договору покладається на відповідача та інших третіх осіб, з якими у відповідача будуть договірні зобов'язання, в той час, як позивач не бере безпосередньої участі в будівництві.

Суд зазначає, що за своїм змістом спірний договір містить елементи зобов'язальних правовідносин з інвестування (інвестиційний договір), підряду (договір підряду) та інших елементів зобов'язальних правовідносин, що не дозволяє зробити висновок про можливість комплексного застосування до окремих частин договору інших положень чинного законодавства, ніж ті, що регламентують порядок здійснення інвестиційної діяльності та особливості виникнення, зміни та припинення правовідносин підряду.

При цьому, в п. 12.6 Договору сторони зазначили, що цей договір є договором змішаної інвестиційно-підрядної форми відповідно до ст. 67 Господарського кодексу України та ст. 3, 6 Цивільного кодексу України. Майно (та майнові права), кошти тощо, внесені для реалізації даного договору не є об'єднанням вкладів сторін, не є їх спільною частковою власністю, а залишаються у власності сторони, що їх внесла. Частина об'єкта, що розподіляються між сторонами, не є спільною частковою власністю сторін, а належить кожній зі сторін відповідно до положень договору. При реалізації договору сторони зберігають свою юридичну самостійність.

Так, відповідно до ч. 1 ст. 875 Цивільного кодексу України за договором будівельного підряду підрядник зобов'язується збудувати і здати у встановлений строк об'єкт або виконати інші будівельні роботи відповідно до проектно-кошторисної документації, а замовник зобов'язується надати підрядникові будівельний майданчик (фронт робіт), передати затверджену проектно-кошторисну документацію, якщо цей обов'язок не покладається на підрядника, прийняти об'єкт або закінчені будівельні роботи та оплатити їх.

Частиною 5 ст. 318 Господарського кодексу України встановлено, що договір підряду на капітальне будівництво повинен передбачати: найменування сторін; місце і дату укладення; предмет договору (найменування об'єкта, обсяги і види робіт, передбачених проектом); строки початку і завершення будівництва, виконання робіт; права і обов'язки сторін; вартість і порядок фінансування

будівництва об'єкта (робіт); порядок матеріально-технічного, проектного та іншого забезпечення будівництва; режим контролю якості робіт і матеріалів замовником; порядок прийняття об'єкта (робіт); порядок розрахунків за виконані роботи, умови про дефекти і гарантійні строки; страхування ризиків, фінансові гарантії; відповідальність сторін (відшкодування збитків); урегулювання спорів, підстави та умови зміни і розірвання договору.

Згідно з ч. 2 ст. 319 Господарського кодексу України та ч. 1 ст. 838 Цивільного кодексу України підрядник має право за згодою замовника залучати до виконання договору як третіх осіб субпідрядників, на умовах укладених з ними субпідрядних договорів, відповідаючи перед замовником за результати їх роботи. У цьому випадку підрядник виступає перед замовником як генеральний підрядник, а перед субпідрядниками - як замовник.

Відповідно до ч. 1 ст. 843 Цивільного кодексу України та ч. 1 ст. 321 Господарського кодексу України у договорі підряду визначається ціна роботи або способи її визначення.

За умовами ч. 1 ст. 846 Цивільного кодексу України строки виконання роботи або її окремих етапів встановлюються у договорі підряду.

Відповідно до ч. 1 ст. 849 Цивільного кодексу України та ч. 1 ст. 320 Господарського кодексу України замовник має право у будь-який час перевірити хід і якість роботи, не втручаючись у діяльність підрядника.

Частиною 1 ст. 853 Цивільного кодексу України встановлено, що замовник зобов'язаний прийняти роботу, виконану підрядником відповідно до договору підряду, оглянути її і в разі виявлення допущених у роботі відступів від умов договору або інших недоліків негайно заявити про них підрядникові.

Згідно з ч. 1 ст. 876 Цивільного кодексу України власником об'єкта будівництва або результату інших будівельних, робіт є замовник, якщо інше не передбачено договором.

Відповідно до ч. 1 ст. 877 Цивільного кодексу України підрядник зобов'язаний здійснювати будівництво та пов'язані з ним будівельні роботи відповідно до проектної документації, що визначає обсяг і зміст робіт та інші вимоги, які ставляться до робіт та до кошторису, що визначає ціну робіт.

За приписами ч. 2 ст. 877 Цивільного кодексу України договором будівельного підряду мають бути визначені склад і зміст проектно-кошторисної документації, а також має бути визначено, яка зі сторін та в який строк зобов'язана надати відповідну документацію.

Як визначено ч. 1 ст. 879 Цивільного кодексу України та ч. 3 ст. 318 Господарського кодексу України, матеріально-технічне забезпечення будівництва покладається на підрядника, якщо інше не встановлено договором будівельного підряду.

За приписами ч. 4 ст. 879 Цивільного кодексу України оплата робіт провадиться після прийняття замовником збудованого об'єкта (виконаних робіт), якщо інший порядок розрахунків не встановлений за погодженням сторін.

Положеннями ст. 627 Цивільного кодексу України встановлено, що відповідно до статті 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Згідно з ч. 2 ст. 628 Цивільного кодексу України сторони мають право укласти договір, в якому містяться елементи різних договорів (змішаний договір). До відносин сторін у змішаному договорі застосовуються у відповідних частинах положення актів цивільного законодавства про договори, елементи яких містяться у змішаному договорі, якщо інше не встановлено договором або не впливає із суті

змішаного договору.

Враховуючи вищевикладене, суд зазначає, що за своєю правовою природою спірний Інвестиційний договір є змішаним господарським договором з елементами підрядних правовідносин й правовідносин з інвестування та укладений між сторонами, виходячи з приписів ст.ст. 627, 628 Цивільного кодексу України.

Таким чином, твердження позивача стосовно того, що спірний договір носить характер договору про спільну діяльність та під час його укладення мали застосовуватися положення Порядку укладення державними підприємствами, установами, організаціями, а також господарськими товариствами, у статутному капіталі яких частка держави перевищує 50 відсотків, договорів про спільну діяльність, договорів комісії, доручення та управління майном, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11.04.2012 № 296 щодо отримання погодження Кабінету Міністрів України на укладення такого правочину, визнаються судом необґрунтованими, оскільки, як встановлено судом вище, укладений між сторонами Інвестиційний договір є змішаним договором з елементами підряду та інвестування, що не потребувало погодження Кабінету Міністрів України на вчинення такого правочину та, відповідно, на нього не поширюються положення Порядку № 296.

Відповідно до Статуту ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця", затвердженого наказом Міністерства аграрної політики та продовольства України від 26.11.2013 № 687, Державне підприємство "Науково-дослідний, виробничий агрокомбінат "Пуща-Водиця" засновано на основі державної власності, входить до сфери управління Міністерства аграрної політики та продовольства України (уповноважений орган управління) і є підзвітним йому.

Згідно з п. 11.2.11 Статуту позивача уповноважений орган управління здійснює моніторинг та погоджує питання, пов'язані з вилученням чи добровільною відмовою від користування земельною ділянкою або її частиною, які закріплені за підприємством на праві постійного користування.

З листа Мінагрополітики № 37-31-1-13/18265 від 28.11.2014 вбачається, що останнє не заперечує щодо реалізації Інвестиційного договору (нова редакція Договору від 28.11.2011 № 2811-1-ІД/11) від 28.10.2014 та проведення робіт зі зміни цільового призначення земельної ділянки, що перебуває в користуванні державного підприємства.

Таким чином, як вбачається зі змісту вищезазначеного листа, органом управління позивача (на момент укладення спірного договору) - Міністерством аграрної політики та продовольства України було надано дозвіл на зміну в установленому законодавством порядку цільового призначення частини земельної ділянки орієнтовною площею 80,30 га, при цьому вказаний лист не містить заперечень Мінагрополітики щодо укладення та подальшого виконання спірного інвестиційного договору.

Судом також встановлено, що розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20.11.2019 року № 1101-р "Про передачу цілісних майнових комплексів державних підприємств, установ та організацій до сфери управління Фонду державного майна" та актом приймання-передачі цілісного майнового комплексу Державного підприємства "Науково-дослідний, виробничий агрокомбінат "Пуща-Водиця", останній було передано зі сфери управління Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України до сфери управління Фонду державного майна України.

Враховуючи, що цілісний майновий комплекс Державного підприємства "Науково-дослідний, виробничий агрокомбінат "Пуща-Водиця" було передано зі сфери управління Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України до сфери управління Фонду державного майна України в 2019 році,

натомість оспорюваний Договір укладено між сторонами в 2014 році, відповідно, для укладення оспорюваного договору отримання погодження Фонду державного майна України станом на момент його вчинення не вимагалось.

Щодо твердження позивача стосовного того, що умови інвестиційного договору передбачають вибуття земельної ділянки з державної власності, суд зазначає наступне.

Відповідно до п. 5.2. Договору, враховуючи статус Сторони-1 та з метою економії державних коштів Сторони погодили, що розрахунки між Сторонами за Договором здійснюються шляхом отримання у власність (господарське відання) частин об'єкта (майнових прав на них) або іншого майна та/або коштів в наступному порядку:

5.2.1. За виконання своїх зобов'язань за договором Сторона-1 отримує у свою власність (господарське відання) 4% від площі житла в об'єкті.

5.2.2. Решту об'єкта 96% площі житла в об'єкті та 100% площі нежилого призначення в об'єкті отримує у свою власність Сторона-2.

Пунктом 5.2.3. Договору передбачено, що за згодою Сторін замість частини об'єкта, що вказана в п. 5.2.1. Договору, Стороні-1 можуть бути надані Стороною-2 нежитлові та/або жилі приміщення в інших об'єктах нерухомого майна та/або грошові кошти у розмірі не менше ніж 4% від вартості майнових прав на площі житла в об'єкті за експертною оцінкою, проведеною відповідно до законодавства за ініціативою Сторони-1. В такому разі Сторона-2 отримує у власність об'єкт в повному обсязі.

Відповідно до п. 12.4 Договору укладення даного Договору не є зміною цільового призначення земельної ділянки, яке встановлюється та змінюється компетентними суб'єктами у встановленому законодавством порядку.

При цьому, у п. 12.5 Договору сторони стверджують, що при реалізації даного Договору право на земельну ділянку залишається за Стороною-1, земельна ділянка не є вкладом Сторони-1 у діяльність по реалізації договору і укладення даного договору не припиняє права Сторони-1 на земельну ділянку, яке протягом дії договору залишається за Стороною-1.

Суд зазначає, що за умовами спірного Договору позивач, як землекористувач, залучив відповідача для будівництва на земельній ділянці, якою він користується на праві постійного користування.

Відповідно до ч. 5 ст. 22 Господарського кодексу України держава реалізує право державної власності у державному секторі економіки через систему організаційно-господарських повноважень відповідних органів управління щодо суб'єктів господарювання, що належать до цього сектора і здійснюють свою діяльність на основі права господарського відання або права оперативного управління.

Згідно ст. 78 Земельного кодексу України право власності на землю - це право володіти, користуватися та розпоряджатися земельними ділянками. Право власності на землю набувається та реалізується на підставі Конституції України, цього Кодексу та інших законів, що видаються відповідно до них.

За приписами ч.ч. 1, 2 ст. 84 Земельного кодексу України у державній власності перебувають усі землі України, крім земель комунальної та приватної власності. Право державної власності на землю набувається і реалізується державою через органи виконавчої влади відповідно до повноважень, визначених цим Кодексом.

Частинами 1, 2 ст. 92 Земельного кодексу України встановлено, що право постійного користування земельною ділянкою - це право володіння і користування земельною ділянкою, яка перебуває у державній або комунальній власності, без встановлення строку. Права постійного користування земельною ділянкою із земель державної та комунальної власності набувають, зокрема підприємства,

установи та організації, що належать до державної та комунальної власності.

Відповідно до ч.ч. 3, 4 ст. 142 Земельного кодексу України припинення права постійного користування земельною ділянкою у разі добровільної відмови землекористувача здійснюється за його заявою до власника земельної ділянки. Власник земельної ділянки на підставі заяви землекористувача приймає рішення про припинення права користування земельною ділянкою, про що повідомляє органи державної реєстрації.

Суд зазначає, що позивач не є власником земельної ділянки, на якій здійснюється будівництво, та реалізує свої повноваження щодо такої земельної ділянки лише як землекористувач.

Водночас, суд вказує, що земельна ділянка перебуває у володінні Держави Україна, знаходиться у постійному користуванні ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця" та фактично не вибувала з державної форми власності, доказів протилежного матеріали справи не містять.

Щодо посилання позивача на 5.2.3 Договору (яким передбачено, що за згодою сторін замість частини об'єкта, що вказана в п. 5.2.1 договору, сторони-1 можуть бути надані стороною-2 нежитлові та/або жилі приміщення в інших об'єктах нерухомого майна та/або грошові кошти у розмірі не менше ніж 4% від вартості майнових прав на площі житла в об'єкті за експертною оцінкою, проведеною відповідно до законодавства за ініціативою сторони-1. В такому разі сторона-2 отримує у власність об'єкт в повному обсязі), суд зазначає, що вказаним пунктом не передбачено наперед перехід права власності на весь об'єкт до відповідача, а лише визначено, що за згодою сторін (позивача та відповідача) позивачу можуть бути надані відповідачем нежитлові та/або жилі приміщення в інших об'єктах нерухомого майна та/або грошові кошти у розмірі не менше ніж 4% від вартості майнових прав на площі житла в об'єкті, тобто зазначено про таку можливість, яка не має обов'язкового характеру.

При цьому, як вбачається з матеріалів справи, 02.07.2018 між ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця" та ТОВ "Конкорд-ДС Плюс" було підписано Протокол № 1 розподілу площ в об'єкті за Інвестиційним договором, відповідно до якого позивач за виконання своїх зобов'язань за спірним інвестиційним договором отримує у свою власність (господарське відання) частину об'єкту у розмірі 4% від площі житла в об'єкті, які складаються з 9 195,62 кв. м. площі житла в об'єкті.

Таким чином, враховуючи вищезазначене, суд вважає безпідставними посилання позивача на те, що умовами оспорюваного договору наперед передбачалось відчуження земельної ділянки державної власності на користь відповідача.

Щодо тверджень позивача про те, що спірний Інвестиційний договір є таким, що суперечить інтересам держави та суспільства, суд зазначає наступне.

Відповідно до ч. 1 ст. 203 Цивільного кодексу України зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам.

За змістом ч. 3 ст. 228 Цивільного кодексу України у разі недодержання вимоги щодо відповідності правочину інтересам держави і суспільства, його моральним засадам такий правочин може бути визнаний недійсним.

У п. 3.7 постанови Пленуму Вищого господарського суду України "Про деякі питання визнання правочинів (господарських договорів) недійсними" № 11 від 29.05.2013 вказано, що необхідною умовою для визнання господарського договору недійсним як такого, що завідомо суперечить інтересам держави і суспільства (частина перша статті 207 ГК України), є наявність наміру хоча б у однієї з сторін щодо настання відповідних наслідків.

До господарських договорів, що підпадають під ознаки відповідної норми, слід відносити ті, що посягають на суспільні, економічні та соціальні основи держави і

суспільства і спрямовані, зокрема, на: використання всупереч законіві державної або комунальної власності; незаконне заволодіння, користування розпорядження (в тому числі відчуження) об'єктами права власності українського народу - землею як основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави, її надрами, іншими природними ресурсами (статті 14, 15 Конституції України); відчуження викраденого майна; виробництво і відчуження певних об'єктів, вилучених або обмежених у цивільному обігу (відповідні види зброї, боєприпасів, наркотичних засобів, іншої продукції, що має властивості, небезпечні для життя та здоров'я громадян, тощо); виготовлення і поширення літератури та іншої продукції, що пропагує війну, національну, расову чи релігійну ворожнечу; приховування від оподаткування доходів, інше ухилення від сплати податків; виготовлення чи збут підробних документів і цінних паперів; незаконне вивезення за кордон валютних коштів, матеріальних чи культурних цінностей; використання власного майна на шкоду інтересам суспільства, правам, свободі і гідності громадян.

Для прийняття рішення зі спору необхідно встановлювати, у чому конкретно полягала завідомо суперечна інтересам держави і суспільства мета укладення господарського договору, якою із сторін і в якій мірі виконано зобов'язання, а також наявність наміру у кожної із сторін.

Наявність такого наміру у сторін (сторони) означає, що вони (вона), виходячи з обставин справи, усвідомлювали або повинні були усвідомлювати протиправність укладеного договору і суперечність його мети інтересам держави і суспільства та прагнули або свідомо допускали настання протиправних наслідків. Намір юридичної особи визначається як намір тієї посадової або іншої фізичної особи, яка підписала договір, маючи на це належні повноваження. За відсутності останніх наявність наміру у юридичної особи не може вважатися встановленою.

Відповідно до ч. 1 ст. 77 Господарського процесуального кодексу України обставини, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування.

Будь-які подані учасниками процесу докази (в тому числі, зокрема, й стосовно інформації у мережі Інтернет) підлягають оцінці судом на предмет належності і допустимості. Вирішуючи питання щодо доказів, господарські суди повинні враховувати інститут допустимості засобів доказування, згідно з яким обставини справи, що відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

У свою чергу, обов'язок доказування, встановлений положеннями ст. 74 Господарського процесуального кодексу України, слід розуміти як закріплену в процесуальному та матеріальному законодавстві міру належної поведінки особи, що бере участь у судовому процесі, із збирання та надання доказів для підтвердження свого суб'єктивного права, що має за мету усунення невизначеності, яка виникає в правовідносинах у разі неможливості достовірно з'ясувати обставини, які мають значення для справи.

Однак, позивачем не доведено невідповідності спірного договору інтересам держави і суспільства та умислу будь-якої зі сторін на те, а також, що вказаний договір завідомо укладався з метою порушення таких інтересів, що унеможлиблює визнання договору недійсним з цих підстав.

Отже, підсумовуючи викладене вище, з урахуванням положень ст.ст. 203, 215 Цивільного кодексу України та Господарського процесуального кодексу України, суд зазначає, що позивачем при зверненні до суду з вимогами про визнання недійсним Інвестиційного договору від 28.10.2014 не доведено наявності тих обставин, з якими закон пов'язує визнання угод недійсними.

Відповідно до ст. 236 Господарського процесуального кодексу України, судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Судове рішення має відповідати завданню господарського судочинства, визначеному цим Кодексом.

Статтею 13 Господарського процесуального кодексу України встановлено, що судочинство у господарських судах здійснюється на засадах змагальності сторін. Учасники справи мають рівні права щодо здійснення всіх процесуальних прав та обов'язків, передбачених цим Кодексом. Кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених законом.

Статтею 74 Господарського процесуального кодексу України встановлено, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається, як на підставу своїх вимог та заперечень.

Відповідно до ст.ст. 76, 77 Господарського процесуального кодексу України, належними є докази, на підставі яких можна встановити обставини, які входять в предмет доказування. Суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмета доказування. Обставини справи, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватись іншими засобами доказування.

За приписами статті 86 Господарського процесуального кодексу України суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Жодні докази не мають для суду заздальгідь встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також вірогідність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності.

За таких обставин, суд дійшов висновку, що позивачем не доведено порушення прав, за захистом яких він звернувся до суду, зі сторони відповідача, а тому позовні вимоги про визнання недійсним Інвестиційного договору (нова редакція договору № 2811-1-ід/11 від 28.11.2011) від 28.10.2014, укладеного між ДП Агрокомбінат "Пуща-Водиця" та ТОВ "Конкорд-ДС Плюс", задоволенню не підлягають.

Судом також враховано, що відповідачем було заявлено у відзиві про застосування строку позовної давності.

Відповідно до статті 256 Цивільного кодексу України визначено, що позовна давність - це строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу.

Статтею 257 Цивільного кодексу України, загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки.

Згідно з положеннями статті 261 Цивільного кодексу України, перебіг позовної давності починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила, за зобов'язаннями з визначеним строком виконання перебіг позовної давності починається зі спливом строку виконання.

Статтею 267 Цивільного кодексу України визначено, що позовна давність застосовується судом лише за заявою сторони у спорі, зробленою до винесення ним рішення, сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови у позові.

Відповідно до пункту 2.2. постанови пленуму Вищого господарського суду України від 29.05.2013 № 10 "Про деякі питання практики застосування позовної давності у вирішенні господарських спорів" перш ніж застосувати позовну давність,

господарський суд повинен з'ясувати та зазначити в судовому рішенні, чи порушене право або охоронюваний законом інтерес позивача, за захистом якого той звернувся до суду. У разі коли такі право чи інтерес не порушені, суд відмовляє в позові з підстав його необґрунтованості. І лише якщо буде встановлено, що право або охоронюваний законом інтерес особи дійсно порушені, але позовна давність спливла і про це зроблено заяву іншою стороною у справі, суд відмовляє в позові у зв'язку зі спливом позовної давності - за відсутності наведених позивачем поважних причин її пропущення.

З урахуванням наведеного, оскільки суд відмовив позивачу у позові по суті у зв'язку з необґрунтованістю позовних вимог, наслідки спливу строку позовної давності, встановлені приписами ст. 267 Цивільного кодексу України, судом не застосовуються.

З урахуванням викладеного, оцінивши подані докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на повному, всебічному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні всіх обставин в їх сукупності, та враховуючи, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається, як на підставу своїх вимог і заперечень, суд дійшов висновку, що заявлені позивачем вимоги задоволенню не підлягають в повному обсязі.

Відповідно до вимог 129 Господарського процесуального кодексу України судові витрати покладаються на позивача та відшкодуванню за рахунок відповідача не підлягають.

Керуючись ст.ст. 73-74, 76-79, 86, 129, 233, 237-238 Господарського процесуального кодексу України, суд

ВИРІШИВ:

У задоволенні позову відмовити повністю.

Рішення господарського суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом двадцяти днів з дня його проголошення. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або у разі розгляду справи (вирішення питання) без повідомлення (виклику) учасників справи, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Повний текст рішення складено та підписано 21.10.2021.

Суддя О.Г. Удалова

© YouControl. All rights reserved